

Vltava 15. - 20. srpna 2020

Účast: Martin a Jana, Honza A., Prcek, Háňa, Barča H., Vlád'a, Pavel a Helča s Pájou, Zuzka s Gábinou, Pína, Kája, Gába, Matouš, Honza T. s Kryštofem, Vilda a Natálka, Helča ml., Pavlína

Sobota 15. srpna 2020 (příjezd do Rožmberku): Bylo nebylo. V době vlády krále Covidopícuše XIX. se vycestovat do zahraničí stalo obtížným a komplikovaným skoro jako za vlády „komančů“, a tak v létě dala většina Čechů přednost tuzemské dovolené. To dlouho dopředu naznačovalo, že účast na Letní Vltavě by mohla být vyšší než v předchozích letech, a toto očekávání se skutečně naplnilo, když jsme posunuli maximum počtu účastníků na 22 oproti 20 v roce 2012 a na 13 kánoí oproti 9 z let 2014 a 2019.

Jako první přijeli ... no kdo jiný, než Martin s Janou. Díky tomu byli jedinými, kteří si stihli postavit stan za sucha. Následné grilování steaků však i oni již museli absolvovat pod deštníky. Po nich pak postupně přijížděli Honza A., Prcek s Háňou a Barčou, Vlád'a, Pavel a Helča s Pájou a jako dnes poslední Zuzka s Gábinou. Závěr dlouhé cesty byl trochu komplikovaný, když mizerně značená (lépe řečeno skoro neznačená) objížďka u Velešína nás hnala sem a tam, tam a sem, po všech psích prdelích. *Ty vole, tohle je nic! Tady jsou tři domy, dva domy ... Ty vole Psojedy! To není možný, vole, Psojedy! Psojedy snad ani nejsou na mapě, nejsou! Psojedy neexistují!*

Kemp v Rožmberku byl poloprázdný, takže jsme si obsadili naše oblíbené místo v jeho zadní části. Chcalo a chcalo, pročež po postavení stanů naše kroky logicky vedly do komfortního zastřešeného sezení u bufetu, kde bylo sucho a teplo, a také dostatek pití i jídla. Koupili jsme Kozlíka a bylo hned dobře. Také jsme neopomněli popřát Háně ke svátku, načež za bufetem začal velkolepý ohňostroj. *No dobře, ty!* Sice ho tam nechal odstřelit nějaký čerstvě dvojnásobný dědeček, ale na to se historie ani Žlababa neptá...

V půl desáté pak začal hrát Š.M.A.K., tedy jen ve složení Pavel, Vlád'a a Honza A. Ale když se po první písni ozvalo skandování „Ještě jednu!“, začalo být klukům jasné, že by to dneska mohlo být kurňa dobré. Ale to, co následovalo, překonalo všechny jejich představy. Posluchačů tančících, s námi zpívajících a tvořících kotel u hudebního stolu postupně přibývalo, a tak hráli a rovnou samé pecky. Jednu za druhou a bez přestávky, protože to prostě nechtěli přerušit. A záhy jim také na stůl začaly přilítávat pivka a panáky a Hu-Hu drinky. V množství rozhodně větším než malém. V množství až zničujícím, ale kluci prožívali hudební Nirvánu, a hlavně „přece by dárce neurazili...“ Hlásili se k nám Češi, Moraváci, Slováci a dokonce i nějaká až příliš vlezlá Gertruda... No nakonec končili až kolem jedné, kdy už také byl zavřený bufet ...

Neděle 16. srpna 2020 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,7 km): Ráno nás potěšilo sluníčko, jež dalo zapomenout na včerejší déšť. Hned se nám vstávalo radostněji, tím spíš, že jsme nemuseli bourat stany.

Po snídani vyrazili jako první do Vyššího Brodu, na start dnešní plavby, auta vezoucí naše lodě: Žlababu, Tsunami a Žbluňk a také Prckovu kánoí půjčenou již v Praze. Řidiči složili kánoe u restaurace půjčovny Inge, nechali zde jako hlídku Páju, Barču a Háňu a vrátili se zase zpět do Rožmberku, odkud se s ostatními vydali do Vyšáku autobusem odjíždějícím v 10:45. Předtím však museli jako každý rok pokořit osmitisícovku (rok od roku vyšší) Mount Rožmberk, přes níž vede cesta z kempu na náměstí.

Ve Vyšáku kromě holek čekal také Pína, který se sem dopravil z táborové brigády v Borovanech. Společně jsme se před vyplutím občerstvili v bufetu polévkou, pitím či kafičkem a také zapůjčili čtyři kánoe v Inge. Pozdravili jsme se zde také s Natálkou, která sem zrovna při své letní brigádě v Dronte zavázela loď. Pavel si po včerejším večeru dal hodně odvážný mix malinovky, hovězí polévky a kafe, a později pak u Veverek sotva dobíhal...

Konečně naše flotila osmi kánoí vyplula ve složení posádek: Martin – Jana, Pavel – Pája, Háňa – Barča, Vlád'a – Honza A., Zuzka – Gábina a singlující Helča, Pína a Prcek.

Vody teklo 7 m³ postačujících na poklidné splutí, k naší radosti navíc v dalších dnech vypouštěli z Lipna postupně víc, což vrcholilo ve čtvrtek luxusními 23 m³, o tom ale až dále.

Úvodní výzvu v podobě zdolání *jezu Bílý mlýn* za Vyšším Brodem jsme zvládli bez zaváhání, a tak za zaznamenání stojí nejvíce fakt, že při pádu kánoe ze schodu v propusti pod Janičkou praskla sedačka. *Zrovna pod ní! To snad ta sedačka byla z balsového dřeva. No nic, marně jsme jí varovali, aby to zrnko rýže nejedla!*

Také *Herbertovskou šupnu* jsme později sklouzli v pohodě a jediné potápěč (týpek s potápěčskými brýlemi hledající pod jezem poklady – asi utopený majetek cvaknuvších se posádek), z něž byla na hladině vidět jen prdel v červených plavkách, představoval nebezpečí – tedy hlavně pro něj samého. Ale asi mu nevadilo, že mu občas nějaká kánoe vyžehlila záda.

Prcek navrhoval zastavovat u každého bufetu na pivo – to netušil, že by jich ale musel zvládnout asi patnáct plus nějaké drinky v plovoucích barech, které letos opět zaplevaly řeku. I tak ale pár posádek neodolalo jeho lákavé výzvě a zastavilo na konci cvičného herbertovského kanálu na jedno.

A pokračovali jsme dál, často ve srážce, řeka nás nesla vpřed bez nutnosti nějak moc pádlovat, sluníčko svítilo, no, co člověku chybělo? Nejvíce si to asi užívali čerství taťkové Vlád'a a Honza A., kteří dokonce v jednu chvíli zaparkovali Žbluňk u velkého kamene vprostřed řeky, rozvalili se ve vodě jak v nějaké vířivce, a v poklidu si popíjeli gintonic. Honza A. to okomentoval slovy: „Kánoe vymysleli alkáči, protože jim bylo blbý chlastat ve dne jen tak.“

Před druhou hodinou jsme dorazili k Veverkám a zde dali občerstvení: klobásy, utopence, chleba se škvarkovkou, párky v rohlíku, hranolky apod.

A pokračovali jsme dál. Zbylé 4 km do Rožmberka jsme zvládli za chvíli a zde zastavili na další pravidelné štaci U Báby. No jo, za tu chvíli od Veverek nám vyhládlo, takže brzy jsme měli na stolech česnečku, ale i plněné knedle, výpečky apod. A také poutivého kafčáka do porcelánového šálku.

Pína nervózní z celodenního popíjení birella vyrazil na autobus, aby si sjel do Vyšáku pro auto, ale za chvíli se vrátil láteřící do všech Šůvinek, protože mu autobus nezastavil. Ale po telefonátu do Inge zjistil, že to byl jiný autobus, a tak opět „vyběhl“, tentokrát už na ten správný.

Ostatní čekala ještě retardéra *Horního mlýna (jezu v Rožmberku)*, již propluli také v pohodě, když odmyslíme to, že Háňa s Barčou to v podjezí „narvaly“ přímo do kamenné zdi, až z toho spadly ze sedaček.

Dopluli jsme kolem páté a v poklidném pozdním odpoledni a podvečeru následoval oddech a později posezení u ohýnku – protože Honza A. přivezl dvě bedýnky dřeva a chtěl ho spálit. To Prcek se dal do grilování krkovic na grilu bez nožiček, což spustilo asi hodinovou debatu na téma, jestli jsou potřeba u grilu nožičky? Ukázalo se, že ne, protože jak krkovicím, tak později bavorským klobáskám či buřtíkům nebylo co vytknout. Nakonec jsme to zakončili konstatováním: „Alespoň ti ten gril neuteče!“

To již se naše řady rozrostly, když nás posílili svým příjezdem Kája, Gába a Matouš a také Táta Lachtan s Kryštofem. Úplně náhodou jsme zde také potkali Eddieho s Petrou a holkami Deniskou a Lenkou, ale měli jiný itinerář, tak jsme se pak druhý den zase ráno rozloučili.

Seděli jsme u ohně, povídali a popíjeli pivko. Největší formu měl v této disciplíně Prcek, který se snažil na zítra za sebe sehnat řidičskou náhradu, což se mu nakonec podařilo díky Gábě...

A v noci byla mlha, že by se fakt dala krájet. Motorovkou!

Pondělí 17. srpna 2020 (Rožmberk - Na Pískárně; 14,6 km): Vstávali jsme po osmé hodině, abychom stihli nasnídat se, sbalit a odjet v 10 hodin na Pískárnu. To se zdařilo, ale řidiči to zde pak měli trochu složitější, protože je čekala stažená závora a „vrátný v hajzlu“. Nebo na hajzlu? Naštěstí asi po 5 minutách dorazil, ale před vjezdem jsme museli nejdříve zaplatit, ach jo. No, nebylo to nakonec až takové zdržení, takže jsme stihli jako každý rok postavit své stany na loučce napravo od parkingu za vjezdem. A také pivko. Tedy bylo to o fous, protože trojice tvořící obsluhu v bufetu zrovna neoplývala organizačními schopnostmi. A také na rozdíl od nás nikam nespěchala. A když konečně řidiči vyrazili na autobus, málem zde zapomněli Vildu, asi proto, že přijel teprve ráno a nějak jsme ho ještě pořádně nezaregistrovali. Naštěstí on zaregistroval jako býk mizející Gábino červené tričko a dohnal je.

Po návratu do Rožmberka, kam si z půjčovny Inge v Rožmberku mezitím Pája s Barčou dovezly další loď, a s další přijela i Natálka, jsme se naobědvali v bufetu, kde nás nasytily polotovarové řízky, smažáky a jiné podobné nesmysly... To již odjel domů Honza A., kterému bylo zjevně líto, že se musí vrátit do pracovního procesu.

Vypluli jsme ve složení: Martin – Jana, Honza – Kryštof, Matouš – Háňa, Pája – Barča, Vilda – Natálka, Kája – Gába, Zuzka – Gábina, singlující Pavel, Vlád'a, Helča, Pína a Prcek.

Průtok se zvýšil na cca 12 m³, takže nám to dnes teklo ještě lépe než včera a o to méně jsme museli pádlovat a o to více se mohli věnovat srážeckám, při nichž jsme popíjeli převážně gintonic. Díky krásnému počasí proběhlo i nějaké to koupání (Vilda, Vlád'a, Pína).

První občerstvení nás čekalo U Maxe, kde ale zastavilo na párky, pivko či lívance jen 7 posádek.

U Fíka si již udělali pauzu všichni, ale měli otevřeno až od 16 hodin, tak jsme se zatím přesunuli do občerstvení U brodu, kde měli vskutku luxusní nabídku: grilovaného pstruha, makrely či klobásu – vše to byla epesní záležitost, takže jsme se nenechali dlouho vybízet k jejich zakoupení a konzumaci.

Nezapomenutelný zážitek nám, tedy zejména mužské části naší flotily, obstarala dvojice pózerek, která v plavkách model Xi-Xao nemohla neupoutat pozornost. Kája raději půjčil Vlád'ovi sluneční brýle, aby nebylo tak nápadné, kam se upírá jeho zrak, a Pavel to suše okomentoval slovy Homolky: „Krista pána!“ Nějak to sem na vodu ale nesedlo, takže to vyvolalo hlavně smích. Jelikož ale toto místo se již loni proslavilo výskytem „holoprdelníků“, tak letošní upgrade na Zátoku holoprdelníků a holoprdelnic (zjednodušeně Zátoka holých prdelí) byl vlastně docela logický. Letos se alespoň jednalo o výrazně hezčí pohled.

Při návratu ke kánoím jsme se stavili U Fíka. Už měli otevřeno, a tak Helča poslala k ztřířšímu svátku rundu fikovic, jenže nezůstalo u jedné, záhy ji následovala druhá a třetí a pak už to byl „volný styl“: koně v trávě, krvavý záda, chrchel ... Kája při pití krvavých zad doslova explodoval. No asi zde na nás dlouho nezapomenou. *To jsou ti, co tady za půl hodiny vypili asi 100 panáků.*

Trochu jsme zvláchněli, takže nikoho nepřekvapilo, když si Helča při odplutí usilovně zpívala „Tam za vodou v rákosí...“ Raději jsme se srazili, abychom byli stabilnější, ale pravda, při Císarovně Kateřině jsme pak naše plavidla naopak pěkně rozhoupali. Pobavily nás také Háňa s Natálkou, které nám předvedly slavnou scénu z Titanicu, tentokrát ale s dokončeným pádem Natálky do vody. Ta se asi potřebovala zchladit, protože celou plavbu úradovala s telefonem v ruce, když musela vyřizovat objednávky lodí pro Dronte.

Na Pískárnu jsme postupně dopluli kolem šesté hodiny a poté, co jsme se trochu zkulivovali, jsme se postupně začali přesouvat do bufetu na zelňačku, tláču či toasty.

Povídali jsme o všem možném, přičemž nás pobavil Kája marně vzpomínající na to, co to vlastně U Fíka pil: „Žáda vod hoven, krvavý koně...“

Také Prcek se nenechal zahanbit, když nám líčil, že prý měl ráno jen 0,2 ‰ - no tak to jsme mu tak věřili! Nějaká odbornice (doktorka) mu prý jednou vysvětlila, že čím víc chlastá, tím rychleji se mu alkohol odbourává. Přemýšleli jsme nad tím, jestli by například při soustavném exování kořalky z toho člověk nevystřízlivěl. Asi to někdo bude muset někdy vyzkoušet...

Pavel a Vláďa raději vytáhli kytary (a Pája flétnu) a začali hrát. Jenže pak zavřeli bufet a zhasli nám, což nás ale nemohlo rozhodit, protože jsme si rozsvítili baterky a popíjeli dál vlastní zásoby.

Druhá část naší party, konkrétně Tučňáci, byli u ohně, hlavně protože Martin přivezl přepravku dříví a nebyla šance ho spálit později...

Úterý 18. srpna 2020 (Na Pískárně - Nové Spolí; 7,0 km): Protože jsme čekali na příjezd Helenky a Pavlíny, které do Krumlova měly dorazit až v 11 hodin, naplánovali jsme pro návrat „stavební jednotky“ až autobus v 12:39. Díky tomu jsme se mohli ráno prospat déle, proti čemuž rozhodně nikdo neprotestoval. Řidiči pak po snídani a sbalení bagáže přešli auty do Nového Spolí, kde v tu chvíli bylo docela prázdné, a postavili zde stany. Prcek přitom ještě zajel pro holky na autobusové nádraží a Kája s Gábou pro další loď k Fíkovi. Jen při placení kempu jsme si zanávali na šejdíře, protože už tak vysoké kempovné oproti loňsku opět citelně zdražilo (*My ty turisty vydojíme do poslední koruny*). Také nás trochu znervóznilo, že vybraný bus našel jen mobil Natálky, na rozdíl od Pavlova a Martinova (se stejnou aplikací), ale nakonec k naší úlevě skutečně jel. Cestou na zastávku si několik z nás ještě skočilo do COOPu na nákup zásob, který zejména Pína nesoucí si plnou náruč PET Bráníčků pojal vskutku zodpovědně.

Po vystoupení z autobusu museli řidiči při cestě do kempu projít deštěm, ale byl jen mírný. Sotva však dorazili za ostatními do zastřešeného sezení u bufetu, spustil se výživný Mordor, kdy se shůry doslova valily přivaly vody. Ale nakonec déšť ustal a my si mohli konečně zajít na oběd. Půlka do hlavní restaurace Pískárny, převážně na burgery, a druhá půlka do přílehlého kempu Viking, kde v místní restauraci měli bohatou nabídku hotovek. Zde jsme si pak vychutnali výpečky, králíka, svíčkovou, kuře s rýží a další pochoutky podávané na porcelánovém talíři a s kovovým příborem (jaký rozdíl oproti těm plastovým a dřevěným šitům ve všech dosud navštívených bufetech).

Oproti včerejšku přibyla třináctá loď Helenky s Pavlínou. Ve zbylých posádkách se jen prohodili mladíci: dnes jel Matouš s Barčou a Pája s Háňou.

Mraky visely nízko, v jednu chvíli začalo i poprchávat, ale našťastí jen na chvíli. V poklidu jsme pluli dnešní krátkou trasu, spojovali se do soulodí a popíjeli gintonic.

První ze dvou dnešních jezů, jímž bylo **Větrní**, jsme bezpečně sklouzli dlouhou retardérou u pravého břehu. Zklamáním pak pro nás byla situace o necelé dva kilometry dále, kde lahůdkový jez **pod Papouščí skálou** zničila výstavba malé vodní elektrárny. Nová, dosud ne zcela dokončená propust byla z bezpečnostních důvodů uzavřena, takže jsme museli kánoe přenést. S nadávkami na dotační zloděje jsme mohli jen zavzpomínat na to, jak jsme se zde vždy vyřídili. Po zničení Jelení lávky tak bohužel padl další klenot Vltavy. Nyní zde byla vytvořena jakási pseudošlajna, hotový lístek do krematoria, v níž se dravý proud valil na kamennou skálu v podjezí.

No ještě to nebylo hotové (půlka řeky byla nyní zahrazena), tak jsme věřili, že finální stav bude lepší. Jenže nám bylo jasné, že až bude elektrárna dostavena, tak zde asi bude naopak beznadějně sucho a volej nad jezem se protáhne.

Tak nás rozveselily alespoň Zuzka s Gábinou, které po přenesení lodí předvedly při nastupování ukázkového břehuláka, což si nedlouho poté zopakovaly naopak při vystupování po doplutí do kempu v Novém Spolí.

Ještě, než jsme se večer vydali do města, popřáli jsme ke svátku oběma Helenám. Po procházce, při níž jsme do sebe nasákli úžasného genia loci Českého Krumlova, jsme si pak ve čtyřech skupinách našli hospůdku na večeri.

Pavel, Helča, Vilda, Natálka a Prcek se usadili ve Zdroji, kde si pochutnali na výtečném rybím mixu, burgeru, guláši či rybí polévce.

Martin, Jana, Honza, Kryštof a Pína vsadili na jistotu a U Bejka si mj. dali tatarák.

Kája, Gába, Helenka, Pavlína, Vláďa, Zuzka a Gábina se nejprve naladili koktejly v Apotéce a pak zavítali do Papsu na steaky či žebírka.

A mladíši Pája, Háňa, Barča a Matouš upřednostnili poměr cena / výkon v Pekingu.

Po návratu jsme se postupně sešli v kempu, chvíli poseděli u stanů a dopíjeli zde zbytky. Jen Vilda kamsi zmizel s fernetem, tak jsme ho podezírali, že se šel podělit s „fakírem“ (podivným místním homelessem), co jsme ho viděli bez hnutí sedět za mostem u COOPu...

U nedaleké sousedící skupinky stanů posedávala partička, co se bavila hrou jakési interaktivní hry. Asi pětkrát jsme se jich zeptali, jak se jmenovala. To abychom nezapomněli... *Safra, napsal si to někdo?*

Středa 19. srpna 2020 (Nové Spolí - Zlatá Koruna; 16,8 km): Po snídani a sbalení věcí přešli řidiči auty do Zlaté Koruny a postavili zde v kempu stany. Nestavěli ale všichni, protože část z nás, konkrétně Martin s Janou, Vláďa, Barča a Háňa, končila už dnes večer.

Po návratu dvěma auty do Nového Spolí jsme ještě zašli na svačinku do bufetu. Už předtím trochu sprchlo, ale radar říkal, že to byla poslední přeháňka. Kecál!

A pak jsme konečně vypluli. Po krátkém voleji jsme postupně vplouvali na dřevěnou šupnu ve šlajsně úvodního jezu na [Rechlích](#). Pod ní jsme, hlavně tedy háčci, dostali pěknou vlnku do úsměvu. A nejobdivnější bylo, že hned dvě posádky nám předvedly polovičního eskymáka. Oněmi šťastlivci a zároveň nedobrovolnými baviči se stali Natálka s Vildou a Matouš s Háňou.

O kus dál nás čekala obávaná [Lira](#), jejíž levobřežní šlajsnou s asi metr vysokým kohoutem v podjezí jsme prolétli v několika katamaránech i v několika samostatných kánoích. S pocitem „že nám trochu teče do bot“, tedy až tam, kde to studí nejvíc, jsme se ve vratkých, značně zaplavených lodích nechali donést proudem a pádlováním posádek krajních plavidel ke břehu. Zde jsme je vylili a vyhoubovali, a pak pokračovali dál v soulodí, jež rozpustil déšť, který nás zaskočil, když jsme se blížili k [Mrázkovu mlýnu](#). Schovali jsme se pod stromy na chvíli, než déšť definitivně skončil, a pak sjeli retardérou s varováním, že proud hází na konci lodě na levobřežní kamennou navigaci. *No, jistě. Zase to otravné: „Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky!“* Takže lotos to bylo přesně naopak. Tedy s výjimkou Helči a Píny, kteří byli opravdu strženi doleva, snad proto, že jeli v singlech.

[Jelení lávka](#), jak už bylo napsáno dříve, je už několik let jen parodií na kdysi největší atrakci Krumlovské kaskády. Jenže letos jsme i zde zaznamenali zábavnou estrádu, jejímiž aktéry se staly posádky soulodí Kája – Gába, Zuzka – Gábina, Matouš – Háňa, Vláďa a Helenka – Pavlína. Jistě, kdo Jelenku zná, ví že 5 kánoí se do šlajсны zúžené po krajích vyvýšenými kartáči prostě nevejde! A taky že jo – najeli sice rovně, ale pravá loď se hned nahoře zasekla, a protože se posádky vnitřních plavidel vzorně držely, uvedlo to celý prám do točivého pohybu. Turisti na mostě se asi bavili stejně jako oni. Zig zag, spousta srandy, směšných pohybů a byli z toho venku ... Ostatní před nimi i po nich propluli tak nějak ... nudně.

Pod Krumlovem jsme učinili tradiční občerstvovací zastávku v kempu U Trojice, kde jsme se nasytili v místním bufetu kuřátky, pizzou či polévkou. Pobavil nás Matouš, který

metamorphoval do režimu spolehlivé ekologické popelnice na bioodpad a staral se o to, aby po naší partě nezůstaly žádné zbytky potravin. *Vašnosta už nebude?*

Znovu jsme vypluli, rozdělení do několika skupin. Vltava nás hezky unášela, a tak ani nebylo potřeba pádlovat a stačilo se jen nechat unášet spojení v soulodí.

Posledním jezem, kousek před kempem ve Zlaté Koruně, byl **Rájov**, který jsme sklouzli retardérou. Snad abychom si užili trochu té zábavy, tak se Helča rozhodla trochu si „pokecat s kapry“. No a Vláša, jenž se jí vydal zachraňovat, byl díky tomu mokrý, jakou kdyby si také zaplavoval.

Přirazili jsme ke břehu a vytáhli loď. Jirka pak zavezl řidiče pro auta do Spolí. A ještě později jsme se rozloučili s Martinem s Janou a Vlášou s Barčou a Háňou, kteří odjížděli domů již dnes.

Zbývá ještě popsat osud zadního voje. Po vyplutí z obědové zastávky v kempu U Trojice totiž na chvostu zůstaly dvě lodě: Kája s Gábou a Helenka s Pavlínou. Jelikož jim došlo Hu-Hu, nakoupili v bufetu na výrobu nového za strašlivou cenu rum po panácích. Pavlína se šla učit řídit kánoi z pozice zadáka, ale tento pokus skončil hned po odražení od břehu, když se s Helenkou cvakly. Kája se tedy jal role zachránce, avšak s takovým odhodláním a vervou, že se při tom během zastavování u břehu s Gábou také práskli. Nu což, vytáhl z vody potápky a pak vedl soulodí dál až k Rájovu. Zastavili ještě u jednoho bufýtku, kde koupili další rum za milión...

Na jezu v Rájově na ně čekala Helča, která tak nějak intuitivně tušila, že to s nimi asi nedopadne nejlépe. A přesně dle její předtuchy se Helenka s Pavlínou vyklopily do vody, kde plavaly zhruba stejně zdatně jako kovadliny. Hlavní „výlovčí“ Kája znovu úřadoval a pak si raději na zbývajících pár stovek metrů s Gábou tu dvojici rozdělili. Po doplutí do kempu už byla Inge zavřená, kód zámku na vstupu do ohrady, co mu sdělili telefonicky, nějak nefungoval, a tak se ještě musel překonáním plotu ve stylu paradesantních jednotek „vloupat“ dovnitř, aby sem mohl vrátit loď...

Večer jsme koupili dříví, zapálili ohýnek a grilovali. Vilda opekl burta Natálce, která ale zase někde pracovala (CK Naty), a tak byl nucen ho po asi dvouhodinovém čekání sníst sám. U ohně sousední party moc pěkně hrál nějaký Š.M.A.K. revival, co měl v repertoáru asi ze 3/4 stejné písničky, tedy byl to jen jeden kluk s kytarou, ale válel.

Při povídání jsme nakonec vydrželi asi do půl třetí...

Čtvrtek 20. srpna 2020 (Zlatá Koruna - Boršov; 19,0 km): Ráno odjel do prahy Preek s Kájou a Gábou a později ještě Helenka s Pavlínou. Určitě museli dost litovat, protože bylo opravdu krásné slunečné počasí. Vlastně to byl nejteplejší den celého splouvání Vltavy.

Po snídani a sbalení stanů, které po masakrální rose nestihly doschnout, převezli řidiči auta s bagáží do kempu Poslední štace v Boršově a vrátili se Vildovým.

Naše flotila se zmenšila na 7 kánoi s posádkami: Zuzka – Gábina, Matouš – Pája, Honza T. – Kryštof, Vilda – Natálka, singlující Pavel, Helča a Pína.

Ale ještě dříve, než se dna našich plavidel opět dotkla hladiny Vltavy, jsme ještě poseděli a občerstvili se v bufetu.

K tomu nádhernému počasí nás pak čekal ještě další nečekaný bonus. V noci totiž přilepšili průtok z Lipna o dalších 15 m³ navíc, které dotekly přesně na dobu naší plavby, a my pak doslova klouzali „na vlně“. Že nás díky tomu čekalo naprosto lahůdkové luxusní svezení, to asi ani třeba uvádět. Mňam, mňam!

Vltava nás houpala a svižně nesla vpřed krásným zalesněným údolím s minimálními stopami civilizace, často jsme byli spojení v soulodí a vychutnávali si tu neskutečnou (vlastně skutečnou) parádu. Na plackárnu jsme sice nenarazili, protože, jak jsme se později dozvěděli, plackaři se prý zaměřili na údajně výnosnější byznys s cyklisty, ale my zastavili ve velmi příjemném občerstvení U Kelta. Tady jsme dostali vše, co jsme potřebovali: pivo, limo,

kafčáka do porcelánu, párky, palačinky a grilované klobásy. Zuzka neopomněla při objednávce zdůraznit to, co inzerovali na tabuli: „Já chci tu pořádnou 25 cm klobásu“.

Nejvíce ušetřil Matouš. Grilmanovi se totiž jedna klobása při přípravě rozpůlila, a tak jí nabídl zdarma. No, přeci se to nevyhodí, že! A tak jí Matouš ekologicky zlikvidoval, tedy sežral.

Pobavila nás zde také dřevěná vyřezávaná klika od dveří stylové latríny ve tvaru penisu, před níž se zastyděla i ta klobása.

A pluli jsme dál, došlo i na koupačku. V pohodě jsme sklouzli vlnku provaleného jezíku **U Rybů**, ale naopak v samotném závěru dnešní trasy jsme pak poslední nesjízdný jez **Zátkův mlýn** museli přenést. Do zúženého koryta pod vysokou zavřenou šlajsnou se z boku vléval silný proud, který hned poté, co se odrazil od břehu, převrátil Zuzku s Gábinou. No to by bylo, aby domů odjely s čistým štítem (tedy když pomineme ty dva břehuláky před Krumlovem).

Zastavili jsme v kempu Poslední štace, jen posádky kánoí půjčených z Inge, je musely odvézt vrátit ještě o několik set metrů dál. Naložili jsme bagáž a naše kánoe a pak si zašli do zdejší příjemné restaurace na večeři. Ještě předtím jsme se rozloučili s Natálkou, již nám odvezli Drontáci, kteří cestou vzali i Vildu do Zlaté Koruny pro auto, s nímž později za námi zase dorazil.

My si zatím v restauraci pochutnali na geniálním vymazleném bezchybném gulášku, smaženém kvěťáku či plněných knedlicích. Bylo to takové pohodové zakončení celé akce, která se do našich myslí určitě zapsala jako mimořádně vydařený podnik...